

Θεόδωρος Τσιμπόγλου

Ο Θεόδωρος Τσιμπόγλου γεννήθηκε το 1956 στη Θεσσαλονίκη και σπούδασε οικονομικές επιστήμες στο πανεπιστήμιο Μακεδονίας (πρώην Α.Β.Σ.Θ.).

Εργάστηκε επί 35 χρόνια ως υπάλληλος στην Εθνική Τράπεζα, στον τομέα των πιστοδοτήσεων και συνταξιοδοτήθηκε το 2013.

Σε ηλικία 65 ετών ξεκίνησε να γράφει κάποια στιχάκια που εκφράζουν διάφορες απόψεις και σκέψεις του.

Το έναυσμα για την εν λόγω καταγραφή ήταν ένα τραυματικό γεγονός υγείας, που έζησε για διάστημα δύο ετών περίπου (2016 - 2018).

Η εν λόγω συλλογή περιλαμβάνει στίχους που αναφέρονται στην αγάπη, στη ζωή, στις σχέσεις των ανθρώπων, και γενικά σε θέματα της καθημερινότητας, με βάση τις απόψεις, τις σκέψεις και τα βιώματα του στιχουργού.

Θεσσαλονίκη, 05/03/2021

101 Μια έτσι - Μια αλλιώς

Είσαι κελάηδισμα γλυκό στα αυτιά μου,
μα είσαι ο μπελάς μου και ο σαματάς μου.
Είσαι η απόλαυση μεσ' τον οντά μου,
μα είσαι κι η απάντηση στα βάσανά μου.

Είσαι η γροθιά μου στο πρόβλημά μου,
μα είσαι ο λυγμός μου στα όνειρά μου.
Είσαι η ελπίδα μου, είσαι το φως μου,
μα σ' ότι ρωτάω, είσαι ο χρησμός μου.

Είσαι το ποίημα που απαγγέλω,
μα ότι χειρότερη βρισιά που λέω.
Είσαι το χάραμα ευτυχισμένης μέρας,
μα κι η απόγνωση άγνωστης τρέλας.

Είσαι η χαρά μου μεσ' στη ματιά μου,
μα ενώ είσαι δίπλα μου, είσαι μακριά μου.
Είσαι ηλιοβασίλεμα γλυκό της νύχτας,
μα είσαι το τίμημα πικρής μου πίκρας.

Δεν ξέρω αν θέλω, πολύ να σ' έχω.
Δεν ξέρω αν πρέπει, να μη σε έχω.
Ξέρω μονάχα πως δεν θ' αντέξω,
πολύ ακόμη το μέσα - έξω.

102 Σωτήρης Τσιόδρας (λοιμωξιολόγος)

Μιλάει το στόμα του, κι ακούς την ψυχή του.
Βλέπεις το βλέμμα του, και γλυκαίνει η μορφή σου.
Γαλήνης νοήματα εκπέμπει η σιωπή του.
Γλυκός παράδεισος η ανταπόκρισή του.

Μαζί του αγγέλων κατάσταση αισθάνεσαι,
ιός σε προσβάλει και όμως δεν χάνεσαι.
Τα λόγια του ακούς και θέλεις νά 'σαι κοντά του.
Σπουδαίος γιατρός και σπουδαία η καρδιά του.

Άγνωστος ήτανε, μα χρόνια υπήρχε δίπλα μας.
Άνθος πολύχρωμο μεσ' την ασχήμια μας.
Πανδημίας πολέμιος, ταπεινός και ωραίος,
είναι ευσυγκίνητος, αλλά αισιόδοξος νέος.

Είναι πολύτεκνος και θρησκευόμενος.
Καθηγητής ανώτατος, είναι και ψάλτης.
Της επιστήμης άνθρωπος, είναι σκεπτόμενος,
είναι ακομμάτιστος, κουλτούρας άλτης.

Σωτήρη, είσαι ο φάρος στην καταιγίδα μας.
Στη μάχη που δίνουμε, εισ' η ασπίδα μας.
Είσαι η μετάφραση και η ερμηνεία μας.
Είσαι η ελπίδα μας και η προφητεία μας.

103 Πρόταση

Δαρμένο από τον άνεμο
είμαι εγώ καράβι,
καταμεσής στο πέλαγος
χωρίς καμιά πυξίδα.

Ψημένο το σκαρί μου
απ' τα πολλά ταξίδια.
Τα κύματα της θάλασσας
μου φαίνονται όλα ίδια.

Κι όπως πηγαίνω και γυρνώ
με της ζωής το τέμπο,
ψάχνω λιμάνι για να βρω
και μόλο για να δέσω.

Λίγο για να ξεκουραστώ
κι ύστερα ν' αρμενίσω,
μεσ' του πελάγου τον αχό
τα μάτια μου πριν κλείσω.

Έρχεσαι όμως και μου λες,
πως είσαι το λιμάνι μου,
το τελευταίο που έχω βρει,
η πιο μεγάλη αγάπη μου.

Να ρίξω άγκυρα μου λες,
ξανά μην αρμενίσω,
δίπλα σου να νανουριστώ,
μαζί με 'σε να σβήσω.

104 Επιστροφή στην υγεία

Αναρωτιέμαι και απορώ,
μήπως αυτό που βλέπω,
μέσα στα μάτια σου τα δυο,
καθώς εμέ κοιτάζουν,

είναι συναίσθημα γλυκό,
απ' τη ψυχή βγαλμένο,
αλλά και από το μυαλό,
που είναι πειραγμένο.

Μήπως ο καλοκάγαθος,
από ψηλά που βλέπει,
έκανε πάλι θαύματα
και ανάμεσα τους μέσα,

γιάτρεψε και εσένανε,
που σ' είχα για χαμένη,
μέσα στο παραλήρημα,
που ήσουν αδοσμένη.

Γιατί αισθάνομαι ξανά,
πως βρίσκεις το ρυθμό σου,
πως επιστρέφεις στα παλιά,
καλά και ευτυχισμένα,

στα χρόνια που ζήσαμε μαζί,
κι ήταν ονειρεμένα,
ως την στιγμή που χάθηκε

ο νους σου στα χαμένα.

Είναι το βλέμμα σου γλυκό,
καθώς και η μορφή σου.
Δεν είναι βλέμμα επίμονο,
και βλοσυρό, ή απλανές,

κάποιες φορές ανήσυχο,
και φοβικό βλέμμα του χθες.
Είναι γλυκό και κάπως τρυφερό,
είναι αληθινό μου λες.

105 Τα πλούτη

Λένε πως ο πολύ φτωχός
πλούσια δώρα έχει.
Τόσα που ο πλούτος δεν μπορεί,
αυτά να του προσφέρει.

Γιατί τα δώρα του αυτά
με χρήμα δεν μετράνε,
μεσ' την ψυχή του είν' βαθιά
και άυλα γυρνάνε.

Γυρνάνε γύρω απ' την ψυχή
και μέσα στην καρδιά του.
Γυρνάνε μεσ' το βλέμμα του
και στην περπατησιά του.

Είναι η διαρκής υπομονή,
η αύρα του, η ταπεινότητά του,
η μεταδοτική του απαντοχή,
η μόνιμη ολιγάρκειά του.

Αληθινά πέρα για πέρα,
με όλους μοιρασμένα.
Δώρα που δεν πληρώνονται,
γιατί 'ναι χαρισμένα,

σε όλους όσους αγαπούν
και σ' όσους αγαπιούνται,
σε όλους που τον κατανοούν,
σ' όλους που δεν μισιούνται.

106 Ο καημός της ελιάς

Καταμεσής του κτήματος
στέκω δεκάδες χρόνια.
Δέντρο ψηλό, περήφανο,
ελιά είν' το όνομά μου.

Στα πόδια μου φιλοξενώ
αφέντη τα προικιά σου,
την ξύλινη καλύβα σου
και όλα τα υπάρχοντα σου.

Το καλοκαίρι σαν θα 'ρθεί,
προσφέρω τη σκιά μου.
Σαν το σαλόνι του σπιτιού
της οικογένειάς σου.

Είμαι η ταυτότητα εγώ,
το λέω και καυχιέμαι.
Σημάδι είμαι του κτήματος,
χαρακτηριστικό που λένε.

Πάντα σε μένα κάθεσαι,
στο κτήμα όταν έρθεις,
χαίρεσαι και καλοπερνάς
χειμώνα, καλοκαίρι.

Γι' αυτό πολύ θα τό 'θελα
πάντα να με προσέχεις.
Τσεκούρι να μη δω ποτέ

και σκλάβα σου ας μ' έχεις.

Και εγώ με τις ελίτσες μου
θα στο ανταποδίδω.
Κάθε χρονιά με το καλό
λαδάκι θα σου δίνω.

107 Δεν σε ξέχασα

Άραγε που να βρίσκεσαι,
πού να 'ναι ο λογισμός σου.
Με σκέφτεσαι μήπως κι εσύ ?
Θυμάσαι το λυγμό σου ?

Έφευγες και το δάκρυ σου,
μου έβρεχε τα χέρια,
καθώς σε χάιδευα απαλά,
κοιτάζοντας τα αστέρια.

Αυτή τη νύχτα δεν μπορώ,
ακόμη να ξεχάσω,
πνιγμένος μέσα στα φιλιά
και τη ζεστή αγκαλιά σου.

Θυμάμαι πως μου ζήτηγες,
να μη σε λησμονήσω.
Κι έλεγες θά 'ρθει καιρός,
που θα σε παρατήσω.

Με άφησες όμως εσύ
δήθεν για το καλό μου,
και έσβησες τα ίχνη σου
και έχασα το μυαλό μου.

Ποτέ μου δεν σε ξέχασα,
είσαι μεσ' την καρδιά μου.
κάθε βραδιά φαντάζομαι,

πως σε κοιτά η ματιά μου.

Εύχομαι να είσαι καλά,
να είσαι και ευτυχισμένη,
γιατί αξίζεις μια καρδιά,
σ' εσέ νά 'ναι δοσμένη.

Για μένα είσαι εδώ κοντά,
αγγίζεις την ψυχή μου,
σαν να μην έφυγες ποτέ,
γλυκιά ανάμνηση μου.

108 Επιδημία

Οι δρόμοι είναι αδειανοί
σαν του πολέμου ημέρα.
Άνθρωποι δεν κυκλοφορούν.
Ασάλευτος κι ο αέρας.

Όλη η πόλη φαίνεται,
σαν μια φωτογραφία.
Μοναδικό έχει σκηνικό,
μεγάλη επιδημία.

Η θλίψη μας αμίλητη.
Αδειάζει η ψυχή μας.
Υπάρχει αβεβαιότητα,
στερεύει η οργή μας.

Όλοι επικεντρώνονται
στα νέα, στις ειδήσεις.
Το τέλος κάπου να φανεί
ν' αλλάξουν οι αισθήσεις.

Φάρμακο να εμφανιστεί,
τον ιό να εξολοθρεύσει.
Εμβόλιο να δημιουργηθεί,
τον ιό να τον ξεπαστρέψει.

Αν συνεχίσει για πολύ,
αυτή η ακινησία,
θα μετατρέψει τη ζωή,
σε μια ευθανασία.

109 Αυταπάρνηση

Στην έντονη σιωπή σου,
θα καθρεφτίσω το βλέμμα μου
και στ' άδεια γράμματα σου,
θα απλώσω εγώ τα χέρια μου.

Στην άνοση αρρώστια σου,
θα γίνω η θεραπεία σου.
Στο πρώτο σου το έγκαυμα,
της πυροσβεστικής το σώμα.

Στο σκότος της ψυχούλας σου,
γλυκούς ψαλμούς θα ψάλλω.
Στο βροχερό το δρόμο σου,
ομπρέλα θα προβάλω.

Στην ανεξήγητη τη λήθη σου,
θα ρίξω τη μελαγχολία μου.
Και στα άγραφα τα λόγια σου,
εγώ θα απαντήσω.

110 Η απώλεια της μάνας

Η έντονη απουσία της,
θυμίζει την ύπαρξη της.
Και η φωτογραφία της,
τη μνήμη μου την ξύνει.

Έχασα οριστικά τη μάνα μου,
κι έμαθα τους ανθρώπους.
Συνάντησα τη μοναξιά,
μα βρήκα νέους δρόμους.

Έμαθα ν' αντιστέκομαι,
στον ποταμού το ρεύμα.
Η ορμή του με ακόνισε,
στο σώμα και στο πνεύμα.

Έγραψα γράμματα πολλά,
όλα, για την απώλειά της.
Κι έλαβα αθέατα φιλιά,
ευχές, και χαιρετίσματά της.

111 Τη νύχτα σε θυμάμαι

Τη νύχτα οι σκέψεις μου κυλούν
στο δέρμα σου επάνω.
Αισθάνομαι το χνούδι σου,
στα δυο σου μάτια φτάνω.

Μέσα τους πέφτω βαθιά,
τα βλέφαρα πριν κλείσεις.
Κουρνιαάζω στη καρδούλα σου,
τη θλίψη μου να σβήσεις.

Κάθε βραδιά κουράζομαι
απ' τη δική σου σκέψη,
ζαλίζομαι απ' την κούραση
και ο ύπνος με γυρεύει.

Με βρίσκει στην καρέκλα μου
και πριν το καταλάβω,
μου δείχνει ως το ξημέρωμα,
τι όνειρα να κάνω.

Σε ποιο σοκάκι να βρεθώ,
κάτω από ποιο μπαλκόνι.
Και τι καντάδα να σου πω,
για να μην είσαι μόνη.

Όλα τα αστέρια του ουρανού
δακρύζουν κάθε βράδυ.
Γιατί εσένα νοσταλγώ

στης νύχτας το σκοτάδι.

Κάθε πρωί το χάραμα
φωτίζει το μυαλό μου.
Γιατί ο ήλιος την αυγή
καλμάρει τον καημό μου.

112 Η Ελλάδα στην πανδημία

Είναι κάπως περίεργο,
να βλέπεις μια Ελλάδα
από το νότο στο βορρά,
να ακολουθεί τα μέτρα

της καραντίνας τα σκληρά,
και μάλιστα πολύ πιστά,
για τόσες μέρες στη σειρά,
με υπομονή καρτερικά.

Όλη η Ευρώπη απορεί,
βλέποντας τα στατιστικά,
για της Ελλάδας τα δεινά,
που είναι τόσο χαμηλά.

Πιστεύει για τους έλληνες,
απείθαρχοι πως είναι
και ανυπάκουοι πολύ,
πως κάνουν ότι θέλουν.

Ξεχνάμε όμως πάντοτε,
πως όλη η Ελλάδα,
γίνεται μια σκληρή γροθιά,
όταν βρεθεί στα χαμηλά.

Όταν η ανάγκη το απαιτεί,
ο Έλληνας σε μια στιγμή
μεταμορφώνεται, μπορεί,

πολλά να καταφέρει.

Πάντα η Ελλάδα το μπορεί,
και τό 'χει αποδείξει.
Η ιστορία της μιλά,
για θαύματα και είναι πολλά.

Το μεγαλείο της ψυχής
του Έλληνα υπάρχει.
Από τα χρόνια τα παλιά
ως σήμερα, διδάσκει.

113 Ο άνθρωπος

Τι αίσθημα είναι αυτό,
που νιώθω στην ψυχή μου,
μετά από τόσα βάσανα,
κόπους και δυστυχία,

που έρχεται η γαλήνια στιγμή,
και όλα καλά τελειώνουν
και όσα πέρασα περνούν,
και πλέον δεν με θυμώνουν.

Πως γίνεται συνήθως να ξεχνώ
όλα τα βάσανά μου,
σαν να μην έγιναν ποτέ
και πάντα να θυμάμαι,

μονάχα τις καλές στιγμές
και τις ευτυχισμένες.
Και όλες οι κακές στιγμές
να φαίνονται σαν ξένες.

Μήπως γιατί οι άνθρωποι,
μεσ' του θεού την πλάση,
φτιαχτήκανε με υλικά,
που ψάχνουν την αγάπη ?

Με υλικά που έλκουνε,
μόνο τις καλοσύνες ?
Και τις κακίες διώχνουνε,
σαν τις βαριές ευθύνες ?

114 Εμπειρία φρίκης

Η διδαχή ενός δάσκαλου
στην αγκαλιά μιας τάξης,
για τα δεινά που προκαλεί,
η συμφορά μιας μάχης,

δεν φτάνει για ν' αντιληφθείς,
τη φρίκη που αναβλύζει,
απ' των ανθρώπων τις ψυχές
με ανείπωτη βιασύνη.

Μόνο αν δεις νεκρών πολεμιστών
κουλουριασμένα σώματα.
Συνωστισμένους κάλυκες σφαιρών
αν δεις σε σωριασμένα πτώματα.

Θα καταλάβεις, τι φρίκη προκαλεί
η συμφορά μιας μάχης,
που αδυσώπητα ζητά,
θύματα ανθρώπων να θρηνήσει.

115 Η μοναξιά της ανάστασης

Λυπάμαι για τη μοναξιά,
που νιώθω όταν κοιτάζω,
ανθρώπους χαρούμενους
που βρίσκονται μαζί,

τις μέρες, τις πασχαλινές,
που λεν' Χριστός Ανέστη,
την ώρα της ανάστασης,
γιατί με βρίσκω μόνο.

Πολύ θα ήθελα να μοιραστώ,
όση χαρά μου βγαίνει,
τούτες τις μέρες της γιορτής,
του Πάσχα όταν έρθει,

με τους ανθρώπους π' αγαπώ
και μ' αγαπούν και 'κείνοι,
για να σκορπίζει η χαρά,
και όλους να τους τυλίγει.

Μα νιώθω μόνος σε σταθμό,
του τρένου όταν φεύγει,
και πάει ταξίδι μακρινό,
μαζί με αυτούς που αγαπώ.

Και η πίκρα με τυλίγει
και μού 'ρχεται ένας λυγμός,
για να πατίσει τον καημό,
κι ο πόνος μου να σβήσει.

116 Ο τόπος μου

Αυτός εδώ είναι ο τόπος μου,
εδώ γεννήθηκα, εδώ θέλω να είμαι.
Γιατί εδώ είναι το πνεύμα μου,
εδώ είναι και η ψυχή μου.

Ο ήλιος εδώ μου είναι γνωστός.
Το ηλιοβασίλεμα δικό μου.
Εδώ ο αέρας είναι αλλιώς,
ακούω το σφυγμό του.

Ο τόπος εδώ είναι παράδεισος,
Έντονο το άρωμα του.
Απίστευτα τα χρώματα,
ολόγυρα, μπροστά μου.

Εδώ τα πρώτα όνειρα,
εδώ οι πρώτες πίκρες,
εδώ ο πρώτος έρωτας,
αξέχαστες οι μνήμες.

Εδώ ήταν και οι άνθρωποι,
που τόσο με αγαπούσαν.
Και αγαπούσα και εγώ, όταν
εδώ μαζί τους ζούσα.

Γι αυτό και ξαναγύρισα,
εδώ να κλείσω τη ζωή μου.
Στις ίδιες πέτρες να πατώ,

στην ίδια τη σχισμή τους.

Για να αποκτήσω πάλι εδώ,
γαλήνη στη ψυχή μου.
Την ίδια την πραότητα,
που ζει στη θύμησή μου.

117 Ματαιοπονία

Σαν τον βαρκάρη στα ανοιχτά
με βάρκα τσακισμένη.
Νιώθω να σε υπηρετώ
και ας με κοιτάς σαν ξένη.

Στέκομαι πάντα δίπλα σου
στις δύσκολες στιγμές σου.
Όμως εσύ με προσπερνάς,
βαδίζεις μόνη στις χαρές σου.

Ψάχνω αιτίες για να βρω,
τις πράξεις σου να δικαιολογήσω.
Τριάντα χρόνια δίπλα σου,
δεν θέλω να τα σβήσω.

Θέλω ένας τρόπος να βρεθεί,
οι πράξεις σου ν' αλλάξουν.
Θέλω αυτό να γίνει γρήγορα,
τα χρόνια πριν περάσουν.

Γιατί αισθάνομαι βαριά,
την κούραση στο σώμα.
Το πνεύμα μου ακόμη το μπορεί,
ψυχή έχω ακόμα.

Δεν έχω όμως ουρανό,
ψηλά για να πετάξω.
Τροφή για την ελπίδα μου,

δεν έχω πια, θα σπάσω.

Νιώθω μέσα στην έρημο,
νερό πως ψάχνω, μα δεν βρίσκω.
Θέλω να βρω μια όαση,
τη δίψα μου να σβήσω.

118 Καλά κάνεις

Ακούς χαρούμενες φωνές
παντού και αγαλλιάζεις.
Είναι φωνές πρωτομαγιάς,
ο κόσμος διασκεδάζει.

Λες και χαθήκαν μονομιές
όλα τα βάσανά σου.
Λες και το αύριο που θα 'ρθεί,
θα γράφει τ' όνομά σου.

Νομίζεις αφέντης έγινες
πρωτομαγιά όλη μέρα,
με τα πουλιά που κελαηδούν,
και παίζουν στον αέρα.

Είναι και αυτή η άνοιξη
που λάμπει με το φως της,
π' ανθίζουν τα λουλούδια της
στο ωραίο σκηνικό της.

Καλό αυτό που αισθάνεσαι,
είναι αυτό που πρέπει,
του σήμερα η αρχοντιά
μεγάλη αξία έχει.

Το παρελθόν σου πια δεν ζει,
ήδη έχει παρέλθει.
Το μέλλον σου είναι άγνωστο,
ίσως και να μην έρθει.

119 Έμαθα

Εγώ όλα σου τά 'δωσα.
βασίλισσα σε είχα,
κορώνα στο κεφάλι μου,
μοναδική μου προίκα.

Μα εσύ μαχαίρι έμπηξες,
μέσα στα σωθικά μου.
Και μία νύχτα ασέληνη,
κλότσησες την καρδιά μου.

Το λάθος σου το πλήρωσες.
Σύρθηκες στα χαμένα.
Και τώρα με παρακαλός,
να 'ρθείς πάλι σε μένα.

Το θρόνο σου τον έχασες.
Έχω βασίλισσα άλλη.
Μόνο που τώρα δεν φορώ,
κορώνα στο κεφάλι.

120 Ανέμελος

Πάλι το ξαναπλήρωσα,
το ίδιο λάθος πάλι,
ξανά με το ίδιο νόμισμα,
για το ίδιο το αγκάθι.

Στο μονοπάτι που τραβώ,
σκοντάφτω όπως πάω,
στην ίδια πέτρα πάνω,
μα δεν με νοιάζει, γιατί ζω.

Ίσως να φταίει το μυαλό,
που ακούει την ψυχή μου.
Χωρίς κανένα δισταγμό,
ζει μόνο τη στιγμή του.

121 Φύγε

Φωνάζω από τον πόνο μου.
Φωνάζω τη φωνή μου.
Για ν' ακουστεί στα πέρατα
του κόσμου η οργή μου.

Εγώ θυσία πρόσφερα,
για σένα τη ζωή μου.
Εσύ όμως έσκισες στα δυο
τη δόλια τη ψυχή μου.

Φύγε να μη σε ξαναδώ.
Δεν θέλω να σε ξέρω.
Θέλω να σε απαρηθώ.
Να μην μπορώ να σ' έχω.

122 Η συνάντηση

Σε συναντώ στα ξαφνικά,
και χάνω τη λαλιά μου.
Μου μιλάς και δεν σ' ακούω.
Μου γνέφεις με τα μάτια σου,
δεν νιώθω όμως το νεύμα σου.

Σκέφτομαι αστραπιαία τα παλιά.
Τότε, που ζούσαμε μαζί,
πιασμένοι χέρι-χέρι,
μέχρι που να χωρίσουμε,
να βρούμε άλλο ταίρι.

Ξάφνου με μιας συνέρχομαι.
Γυρνάει πίσω ο λογισμός μου.
Σε θυμάμαι και λυπάμαι.
Ρωτάς τι κάνεις, είσαι καλά ?
Και αναδύεται ο καημός μου.

123 Κεραυνοβόλος έρωτας

Έψαχνε χρόνια στη ζωή
να βρει αυτή που θέλει.
Δεν ήξερε ποια είναι αυτή,
ξανθά μαλλιά αν έχει.

Ξάφνου μία μελαχρινή
πανέμορφη νέα βλέπει,
δίπλα του να χαμογελά,
λες και από πριν τον ξέρει.

Κάτι σκιρτάει μέσα του,
νομίζει πως τη θέλει.
Ναι, θέλει νά 'ναι αυτή,
και αυτή αυτό του γνέφει.

Έρωτας κατακούτελα
του έρχεται με τη μία.
Μέσα στα μάτια την κοιτά,
υπό γωνία και γλυκά.

Την πλησιάζει και χτυπά
γοργά η καρδιά του, δυνατά.
Θέλει το ναι της, να ακούσει,
να του χαϊδέψει τα αυτιά.

Να πάει στον ουρανό ψηλά,
τα αστέρια να ακουμπήσει.
Να νιώσει την ανάσα της,

ν' ακούσει την πνοή της.

Να γίνει ένα με αυτήν,
ποτέ μην ξεκολλήσει.
Ο χρόνος τούτη τη στιγμή,
εδώ να σταματήσει.

124 Η δύναμη της δυσκολίας

Θέλεις να γίνεις δυνατός ?
Άτρωτος θες να γίνεις ?
Θέλεις της μοίρας ο καημός,
ξένος για σε να μείνει ?

Οι δυσκολίες της ζωής
εύκολα να περνάνε ?
Ποτέ να μη σε ακουμπούν,
ποτέ να μην πονάνε ?

Αν πράγματι επιθυμείς,
δύναμη να αποκτήσεις,
προσπάθησε ο δρόμος σου,
ανήφορος να γίνει.

Διάλεγε πάντα δύσκολα,
σοκάκια να διαβαίνεις.
Τα δύσκολα να αγαπάς,
στα δύσκολα να πηγαίνεις.

Και μην ξεχνάς ο άνθρωπος
τα θαύματα που κάνει,
τα αποφασίζει πάντοτε,
στα δύσκολα όταν φτάνει.

125 Πάλεψα τη ζωή μου

Ποτέ μου δεν αναρωτήθηκα.
είναι σωστά αυτά που κάνω ?
Μήπως παλεύω μάταια,
το νόημα μήπως χάνω ?

Βαδίζω το δρόμο το σωστό ?
Άραγε θα τα καταφέρω ?
Οι σκέψεις αυτές δεν γίνανε,
δεν ήθελα να ξέρω.

Κάθε πρωί ξεκίναγα,
τη μέρα μου με κόπο,
με βάσανα και στεναγμούς,
και ένα ήθελα μόνο.

Να δίνω τον αγώνα μου,
τη μάχη να μη χάσω.
Για μένα ήταν πόλεμος,
τη μέρα να προφτάσω.

Κι έφτασα στα γεράματα,
χωρίς να μετανιώσω,
για σκέψεις που δεν έκανα,
και γλύτωσα τον κόπο.

126 Ο χορός της

Πως το κουνάς κορίτσι μου,
το υπέροχο κορμί σου,
και ανασταίνεις τους νεκρούς,
τρελαίνεις και τους ζωντανούς ?

Καθώς λυγάς τη μέση σου,
κουνάς και τους γοφούς σου !
Τινάζεις και τα στήθια σου,
τρέμεις και τους γλουτούς σου !

Με αυτή τη λάγνα τη ματιά,
το βόγκο στη φωνή σου !
Και το γλυκό χαμόγελο,
το νάζι στη μορφή σου !

Τι λόγια νά βρεις για να πεις,
πώς να το περιγράψεις,
αυτό που νιώθεις στην ψυχή,
όταν τη βλέπεις στην σκηνή.

Μάλλον τον φτιάξαν τον χορό,
στα μέτρα τα δικά της !
Τρίζει η γη απ' το λίκνισμα,
στο κάθε γύρισμά της !

127 Τα μάτια της

Δυο μάτια καταπράσινα,
δυο μάτια ονειρεμένα,
Μ' έχουν σκλαβώσει και πονώ,
δυο μάτια ευλογημένα.

Είναι τα μάτια της τα δυο,
που όταν αυτά κοιτάζω,
βλέπω όλα τα χρώματα,
της θάλασσας ν' αλλάζουν.

Μα είναι ξένα προς εμέ.
Είναι αλλού δοσμένα.
Και μένω μόνος να θρηνώ,
που δεν κοιτούν εμένα.

128 Δεν τα βρήκαμε

Γιατί μου τηλεφώνησες,
εχθές το βράδυ πάλι,
τάχα να μάθεις πως περνώ,
αν βρίσκομαι σε χάλι.

Σου είπα μην τηλεφωνείς.
Μη ξύνεις τις πληγές μου.
Εσύ ήσουνα που έφταιξες,
κρατά τις ένοχες σου.

Η σχέση μας τελείωσε.
Τέλειωσε η υπομονή μου.
Συνέχισε τα λάθη σου.
Αυτή είναι η αμοιβή σου.

Γιατί έπαιξα και έχασα.
Η αγάπη σου ήταν σκάρτη.
Η αγάπη μου ήταν γνήσια.
Κι εσύ μια αυταπάτη.

129 Ευχάριστες μνήμες

Θυμάμαι τα χρόνια τα παλιά.
Τα παιδικά μου χρόνια, δεκαετία του '60,
πίσω απ' το τουρκικό το προξενείο,
που ζούσαμε σε ένα δωμάτιο,
η μάνα μου, ο πατέρας μου,
εγώ και η αδελφή μου.

Δίπλα ένα κουζινάκι είχαμε μικρό,
χωρίς παράθυρο, και σκιερό.
Στο σκοτεινό ταβάνι του
ένα "φανάρι" κρεμόταν με τα τρόφιμα,
μην τύχει και πλησιάσουν
τα ποντίκια του σπιτιού.

Μεσ' το δωμάτιο θυμάμαι
ένα κρεβάτι μεταλλικό διπλό,
για τον πατέρα και τη μάνα μου,
και στην απέναντι γωνιά,
δυο κρεβάτια ξύλινα, μονά,
για μένα και την αδελφή μου.

Κάτω από το κρεβάτι το διπλό
και μέσα σε μερικές βαλίτσες,
ήταν όλα τα ρούχα μας, διπλωμένα,
καθαρά, μύριζαν ναφθαλίνη.
Εκεί και τα σεντόνια μας, όλα κάτασπρα,
μαζί με τις κουβέρτες.

Στη μέση του δωματίου μια ξυλόσομπα
και πάνω της ένα γκιούμι,
που πάντα είχε νερό ζεστό για κάθε χρήση.
Κάποιες φορές η μάνα μου
έβαζε πάνω στη σόμπα κάστανα,
και φλούδες από πορτοκάλι, που μύριζαν ωραία.

Θυμάμαι και μια σκάφη, που 'χε η μάνα μου,
και ένα μεταλλικό κουβά μισογεμάτο με νερό.
Μέσ' τον κουβά έριχνε ζεστό νερό απ' το γκιούμι.
Χειμώνας όταν έμπαινε την έβαζε,
δίπλα στη σόμπα, μαζί με τον κουβά,
για να μας κάνει μπάνιο.

Θυμάμαι και το τσίγκινο μαστραπαδάκι,
που γέμιζε με χλιαρό νερό απ' το κουβά,
και μας έχυνε στο κεφάλι, να μας λούσει.
Κι ένα μεγάλο άσπρο τετράγωνο σαπούνι,
που έτριβε μ' αυτό τα λερωμένα ρούχα.
Με το σαπούνι αυτό μας έκανε και μπάνιο.

Η τουαλέτα ήταν στο κέντρο της αυλής,
με ξύλινη πόρτα, μάνταλο και ξύλινη σκεπή,
κοινόχρηστη, για να εξυπηρετούνται όλοι.
Στην ίδια αυλή αυληζότανε και η θεία μου,
η Άννα, του πατέρα μου η αδελφή, χήρα.
Πάντα την έβλεπα σαν δεύτερή μου μάνα.

Ζούσε μαζί με τα τρία της παιδιά,
πρώτα ξαδέλφια μου, όλα αγαπημένα.

Η Ρούλα η πρεσβύτερη, και δύο δίδυμα
ετερόφυλα, ο Θόδωρος και η Θοδώρα,
ή αλλιώς ο Μπέμπης ο μεγάλος και η Μπέμπα.
Εγώ ήμουν ο μπέμπης μικρός, Θόδωρος κι εγώ.

Μαζί μας ζούσε και η μαμά της Θείας μου,
η Σοφία η γιαγιά μου, καλοσυνάτη και σοφή.
Ένα και πενήντα ήταν όλο το ύψος της,
μαυροφορεμένη πάντα, στο στυλ της εποχής.
Μιλούσε τα ελληνικά ανάμεικτα με τα τούρκικα.
Γνήσια πρόσφυγας απ' το Ουσάκ Μικράς Ασίας.

Στην τουαλέτα την κοινόχρηστη αντί για χαρτί,
είχαμε κομμάτια από εφημερίδες.
Όταν σκουπιζόμασταν με αυτές,
ο κώλος μας γινόταν μαύρος,
από τα μελάνια της εφημερίδας.
Δεν συζητώ για το βρακί !!

Στην μια άκρη της αυλής ήτανε ο μπαξές,
γεμάτος πιπεριές και τριανταφυλλιές.
Σε μια γωνιά του είχε ρίγανη, δεντρολίβανο,
βασιλικό και δυόσμο.
Μύριζε από τις μυρωδιές όλη η αυλή.
Τον πότιζε, όταν θυμόταν, η γιαγιά μου.

Δίπλα υπήρχε μια ροδιά φερμένη απ' τη μικρά Ασία.
Θυμάμαι τα κόκκινα ρόδια τα γλυκά.
Μαλώνναμε ποιος θα τα φάει.
Καμιά φορά έσκαζαν αυτά και γέμιζε η αυλή

από τους κόκκινους τους κόκκους.
Καθάριζε συνέχεια η έρμη η γιαγιά μου.

Στην άλλη άκρη της αυλής, υπήρχε μια σκάλα,
που έβγαζε, πάνω από το δωμάτιό μας, στην ταράτσα,
που ήταν γεμάτη από αδέσποτα γατιά.
Εκεί ανεβαίναμε, θυμάμαι, όλοι μαζί,
να δούμε τα πυροτεχνήματα, κάθε Σεπτέμβρη,
στην περίοδο της έκθεσης.

Έξω από το σπίτι περνούσε η οδός Κασσάνδρου.
Λιθόστρωτη με γκρι μασίφ κυβόλιθους, στενή,
με τις μισές τις πέτρες λίγο χαλασμένες.
Θυμάμαι και το λεωφορείο του ΟΑΣΘ,
ένα «κράους μάφελ» μπλε, που είχε πίσω τη μηχανή,
και μουγκριζε καθώς περνούσε πάνω στο καλντερίμι.

Ερχόταν περίπου κάθε μία ώρα και
έμοιαζε σαν άγριο και ατίθασο θηρίο.
Όπως περνούσε, έτριζε υπόκωφα
το παράθυρο του δωματίου μας,
και η μισάνοιχτη πόρτα της αυλής.
Πως να σωθούν οι έρημες οι πέτρες ??

Στο δρόμο αυτό παίζαμε “τζαμί”.
Όταν περνούσε το λεωφορείο έκοβε ταχύτητα,
για να πάμε στην άκρη του δρόμου όλοι.
Ήξερε ο οδηγός ότι εκεί παίζαμε “τζαμί”,
όλα τα παιδιά της γύρω γειτονιάς.
Καμιά φορά μας χαιρετούσε κιόλας.

Ένα από τα παιδιά ήτανε και ο φίλος μου ο Λέλης.
Χοντρούλη τον φωνάζαμε, γιατί ήτανε χοντρός.
Μονίμως δάγκανε τα χείλη του στραβά,
λύγιζε ελαφρά το ένα του γόνατο,
και έβαζε με τρόπο μάγκικο τα δυο δάχτυλα
απ' τα χέρια του στις τσέπες.

Μαζί του έπαιζα κρυφτό και κάναμε παρέα.
Θυμάμαι και μια βρύση, με πέτρινη μεγάλη γούρνα,
πίσω από το τουρκικό το προξενείο,
στη γωνία της οδού Ησαΐας και Αποστόλου Παύλου,
που συνέχεια έσταζε νερό. Ίσως απ' το κακό της.
Στις διακοπές της ύδρευσης από εκεί παίρναμε νερό.

Θυμάμαι και το μπακάλικο δίπλα από το δωμάτιό μας.
Καμιά φορά αγοράζαμε ζάχαρι με την οκά,
κάποιες φορές ακόμη και με δράμια.
Δεν χρησιμοποιούσαμε ακόμη τα κιλά.
Μύριζε το μπακάλικο από τα μπαχαρικά
και την “τυρίλα” που έβγαινε από τους τενεκέδες.

Με πείραζε θυμάμαι ο μπάρμπα Νίκος ο μπακάλης.
Κι έλεγε στη μάνα μου φαντάρος πως θα γίνω,
σε κάνα δυο χρόνια το πολύ, εγώ οκτάχρονο παιδί,
τον κοίταζα στα μάτια, χωρίς να ξέρω το γιατί.
Τώρα κατάλαβα πως γρήγορα περάσανε τα χρόνια.
Αυτό ήθελε να πει ο γέρο μπάρμπα Νίκος, ο Μπακάλης.

Τριάντα μέτρα από το σπίτι μας υπήρχε κι ένας φούρνος.

Σ' αυτόν πηγαίναμε για ψήσιμο το φαγητό της Κυριακής,
μεσ' το μεταλλικό ταψί, συνήθως κρέας με πατάτες,
όπως και όλη η γειτονιά, έτσι κι εμείς.
Ο γιος του φούρναρη, φίλος κι αυτός, λεγότανε Βαγγέλης.
Ήταν μια κλάση από μένα πιο παλιός.

Αυτά θυμάμαι απ' το σπιτάκι μας.
Στα μέσα της δεκαετίας του '60.
Ένα δωμάτιο γύρω στα 25 τετραγωνικά
και δίπλα ένα κουζινάκι γύρω στα 10.
Πάνω – κάτω δηλαδή 35 τετραγωνικά,
όλα μαζί, και ίσως πολλά να λέω.

Εικόνες που μου έρχονται στο νου,
χρωματιστές, γεμάτες από ωραίες μνήμες,
που μόνο χαρά θυμίζουνε,
ίσως και λίγη νοσταλγία.
Με πλούτη δεν σχετίζονται,
μου φέρνουν όμως γαλήνη κι ευτυχία.

130 Οι τρεις ευχές

Άναψαν τ' άστρα του ουρανού.
Άναψε το φεγγάρι.
Ξεδίπλωσε η νύχτα ένα χαλί
και ήρθε να με πάρει.

Να πάμε βόλτα στα ψηλά,
στου Αλαντίν τα μέρη,
μέχρι η αυγή το χάραμα,
ξημέρωμα να φέρει.

Μου είπε να κάνω τρεις ευχές,
μέσα από την ψυχή μου.
Να έχω πλούτη στη ζωή,
ήταν η πρώτη ευχή μου.

Και αμέσως έτσι έγινε,
και πλούτισε η ζωή μου,
κι έχασα όσα αγάπησα,
και έχασα την ψυχή μου.

Γι αυτό και ξαναγύρισα,
στην πρώτη τη ζωή μου.
Ήταν για μένα αυτή,
η δεύτερη ευχή μου.

Την τρίτη ευχή τη σκέφτηκα
λιγάκι παραπάνω.
Και έτσι το αποφάσισα,

πλούτη να μη ζητάω.

Όπως το καταλάβατε,
αυτή ήταν η ευχή μου,
η τρίτη, η καλύτερη,
και βρήκα την ψυχή μου.

131 Είσαι λουλούδι

Το ξέρω πως είσαι εκεί
έξω και ανθείς,
ένα λουλούδι στου δρόμου
την άκρη ξεχασμένο.

Και περιμένεις το βράδυ,
τη νύχτα να φανεί,
το παλικάρι το ψηλό,
να έρθει, για να σέ 'βρει.

Να ακούσει την ανάσα σου,
τη μυρωδιά σου να μυρίσει,
που κρύβεις μέσ' στα στήθια σου,
και σ' έχει πλημμυρίσει.

Να μαγνητίσεις την ορμή,
τα αισθήματα, την ίδια του τη φύση,
αυτήν που τόσο λαχταράς,
και τόσο έχεις ποθήσει.

132 Ο αναβλητικός

Θεωρείς τον εαυτό σου,
ότι είναι υπεράνω.
Δεν θεσ' να υπακούς
στις εντολές των άλλων.

Ακόμη και όταν πρόκειται
για τη δουλειά σου,
που βγάζεις μεροκάματο
για τα παιδιά σου.

Νομίζεις ότι ο χρόνος σου
ποτέ δεν τελειώνει,
και αναβάλλεις τις δουλειές σου
για το αύριο.

Το αύριο όμως αυτό,
που διαρκώς σου ξημερώνει,
φέρνει καινούργιες δουλειές
και σε αγχώνει.

Και έτσι αναβάλλεις πάλι,
αυτά που σου φορτώνει.
Και την προσωπικότητα σου
την λερώνεις.

Χαλάς τις σχέσεις σου
δεν στρίβεις το τιμόνι.
Την έρμη την καρδούλα σου
συνέχεια την πληγώνεις.

133 Αυτογνωσία

Ποιος είναι ο χαρακτήρας σου ?
Είσαι καλός, είσαι κακός,
είσαι λιγάκι από τα δυο ?
Ποιος είναι αυτός που θα το πει ?
Και αν θα το πει,
ξέρεις πως είναι αλήθεια ?

Αν θες τον χαρακτήρα σου να μάθεις,
κοίτα στα μάτια των γνωστών,
των φίλων σου, των συγγενών.
Θα καταλάβεις μονομιás,
εκτίμηση αν σ' έχουν,
αν σ' αγαπούν αληθινά.

Το πιο σωστό κριτήριο είναι αυτό,
αυτό που οι άλλοι βλέπουν.
Γιατί συνήθως στη ζωή,
η κρίση μας δεν είν' σωστή,
αν αφορά τον εαυτό μας, αν αφορά
το μέσα μας και τον εγωισμό μας.

Και αν θες μίαν άλλη συμβουλή,
αυτή που ο λαός μας λέει :
“Πέσ' μου ποιος είναι φίλος σου,
για να σου πώ ποιος είσαι”.
Με λίγα λόγια είσαι αυτά,
στους φίλους που διαλέγεις.

134 Το παράπονο του πατέρα

Νιώθω ικανοποίηση
και μόνο που σας βλέπω.
Και λαχταρώ το βλέμμα μου,
επάνω σας να το έχω.

Χαίρομαι να σας βλέπω,
να περπατάτε, να μιλάτε, να γελάτε.
Όταν όμως μαλώνετε,
τη δόλια την καρδούλα μου την σπάτε.

Παρόλο που μεγαλώσατε,
πατήσατε τα σαράντα,
εγώ αισθάνομαι μπαμπάς,
με δυο παιδιά στη στράτα.

Εύχομαι τα καλύτερα,
να βρείτε στη ζωή σας.
Εγώ ήδη χαίρομαι πολύ,
και μόνο από την ύπαρξη σας.

Να πω και ένα παράπονο,
γιατί έτσι το πιστεύω.
Διάδοχη κατάσταση,
θα ήθελα να έχω.

135 Αυτά που έχω

Έχω την αρρώστια μου,
θαμμένη στην καρδιά μου,
που μ' άφησες και γκρέμισες,
όλα τα σχέδιά μου.

Και ζω στις αναμνήσεις μου
μονάχα τη χαρά μου,
παρέα με τη θλίψη μου,
τη μόνη συντροφιά μου.

Ωστόσο, θα ήθελα να πω,
μέσα από την καρδιά μου,
πως ήρθε πάλι η αυγή,
και έχω την υγεία μου.

Έχω αυτούς που αγαπώ.
Έχω τα όνειρά μου.
Ένα μεγάλο ευχαριστώ,
Χριστέ και Παναγιά μου.

136 Ο επαναστάτης

Επαναστάτης έλεγες,
πως ήθελες να γίνεις.
Του κόσμου όλα τα κακά
εσύ να καθαρίζεις.

Και όπως καλά καθόσουνα,
στον καναπέ σου επάνω,
τις λύσεις πάντα έβρισκες.
Το πιάτο σου γεμάτο.

Τώρα το πιάτο άδειασε,
και βγήκες στην αρένα,
κι έφυγες από τον καναπέ
και όλα τα βρίσκεις ξένα.

Για επανάσταση να πεις,
για ιδέες να μιλήσεις,
ούτε που να το φανταστείς,
θέλεις να ηρεμήσεις.

Θεσ' να ξεκουραστείς,
τη μέρα για να βγάλεις,
τον άρτο τον επιούσιο,
να βρεις και να καλμάρεις.

137 Η περιουσία μου

Φτωχότερος να γίνω δεν μπορώ,
γιατί αυτά που έχω,
δεν χάνονται απ' τα μάτια μου
και απ' όλες τις αισθήσεις.

Είναι κρυμμένα μέσα μου,
είναι μεσ' την ψυχή μου.
Να τα γνωρίσουν δεν μπορούν,
μόνο να τα μαντέψουν.

Αυτά που έχω στην στην καρδιά,
και νιώθω στην ψυχή μου,
να τα αποκτήσουν δεν μπορούν,
εκτός αν τα ζητήσουν.

138 Η αγάπη

Η αγάπη που νιώθεις γενικώς,
είναι από μόνη της Θεός.
Είναι σημάδι ανωτερότητας,
μοναδικό στον κόσμο όλο.

Και αν η πίστη μέσα σου,
μεγάλη δύναμη σου δίνει,
αν η ελπίδα καθ' ενός,
μοναδικό σου δίνει φως,

Η αγάπη που νιώθεις γενικώς,
αυτή στα δίνει όλα.
Ο πιο πολύτιμος χρυσός,
χτίζει ανώγια απ' τα κατώγια.

Αν η αγάπη σου αυτή,
δεν είναι αγάπη γενική,
άλλα μοναδική αγάπη,
τότε τη λένε έρωτα,

και αφορά ένα πάθος,
που δύσκολα το αποκτάς,
τις πιο πολλές φορές πονάς,
και κλαις, που ήταν λάθος.

139 Η αγκαλιά μου

Ένας μεγάλος κύκλος από χέρια
και αγάπη είναι η αγκαλιά μου.
Και σε κλειδώνω μέσα της,
μαζί με αυτά που κουβαλάς.

Και διώχνω πέρα-μακριά,
αυτά που σ' έκαναν, να τα φοβάσαι τόσο.
Αν την παραβιάσει κάποιος με κλειδί,
μη φοβηθείς, πως θα χαθείς.

Μην πληγωθείς, και μην λυπάσαι.
Η αγκαλιά αυτή θα γίνει πιο ζεστή,
θα είναι για σένα πάντα ανοιχτή,
θα σε καλεί, όπου και νά 'σαι.

140 Ο βασιλιάς

Ήτανε λέει μια φορά,
σ' ένα νησί ένας ψαράς,
ανίκητος πολεμιστής ,
σπουδαίος ήταν μαχητής,
το όνομά του Κωνσταντής.

Και αγαπούσε μια κυρά,
την κόρη κάποιου θερμαστή,
τόσο πολύ και δυνατά,
που η φλόγα που είχε στην καρδιά,
φαινόταν από μακριά.

Πόλεμος ήρθε στο νησί,
και ζήτησε ο κατακτητής,
την κόρη που είχε ο βασιλιάς,
να πάρει για γυναίκα,
για ν' αποκτήσει δυο παιδιά.

Ο βασιλιάς το δέχτηκε,
άλλα με έναν όρο.
Αφού παλέψει τον ψαρά,
και εφόσον τον νικήσει,
την κόρη του να πείσει.

Έτσι λοιπόν και έγινε.
Η πάλη αυτή εδόθη,
μα έχασε ο κατακτητής,
η κόρη του βασιλιά εσώθει,

και σώθηκε και το νησί.

Χαρούμενος ο βασιλιάς,
φώναξε νά 'ρθει ο Κωνσταντής,
και ως αντάλλαγμα του λέει,
να πάρει αυτός την κόρη του,
γυναίκα του να έχει,

να γίνει εκείνος βασιλιάς,
και ν' αποκτήσει δυο παιδιά.
Γιατί το νησί του σώθηκε,
και γλίτωσε απ' τη σκλαβιά,
και έχει το μέλλον του μπροστά.

Ο φουκαράς ο Κωνσταντής,
ο ήρωας πολεμιστής,
πέφτει σε δίλημμα μεγάλο,
αφού αγαπάει μια κυρά,
την κόρη κάποιου θερμαστή.

Και ο βασιλιάς του λέει,
να γίνει εκείνος βασιλιάς,
να αποκτήσει δυο παιδιά,
το μέλλον του είναι μπροστά,
και μόνο αυτό του μένει.

Αφού το σκέφτεται πολύ,
δεν το αποφασίζει.
Η φλόγα του για την κυρά,
καίει βαθιά στα σωθικά,

και δεν μπορεί να σβήσει.

Εγώ βασιλιά μου πάλεψα,
για το νησί μου μόνο.
Ευχαριστώ που με τιμάς,
δεν κάνω εγώ για βασιλιάς,
εγώ είμαι μόνο ένας ψαράς.

141 Οπτασία

Στο παραθύρι το ψηλό,
σε βλέπω κάθε μέρα.
Ξέπλεκα έχεις τα μαλλιά,
χορεύουν στον αέρα.

Μοιάζεις σαν κάδρο ακριβό
με ζωντανή εικόνα,
Που σ' έβαλαν εκεί ψηλά,
να κελαηδούνε τα πουλιά.

Ρίξ' τα σγουρά σου τα μαλλιά,
να γίνουν σκαλοπάτια,
να τα πατήσω, ν' ανεβώ,
στο άγγιγμα σου να χαθώ.

Ύστερα, μάζεψε τα μαλλιά,
να μην μπορώ να κατεβώ,
να μείνω εκεί, να εγκλωβιστώ,
μέσα στα δυο σου μάτια.

Και κράτησε με αγκαλιά,
κλείσ' το παράθυρο μετά,
και γίνε μόνο δική μου,
αιώνια, δική μου συντροφιά.

142 Η ομορφιά σου

Στο δρόμο σαν σε συναντώ,
βλέπω το υπέροχο κορμί σου,
και ξέρω πως μέσα κατοικεί,
η όμορφη ψυχή σου.

Ακόμη και στον ίσκιο σου,
όμορφη είν' η μορφή σου,
στη γη όπως ζωγραφίζεται,
με κάθε κίνηση σου.

Και ακούω αυτή τη μουσική,
που εκπέμπει η σιωπή σου,
να μου χαϊδεύει τα αυτιά,
σαν να μιλώ μαζί σου.

Ακούω τα λόγια που μου λες,
μέσα απ' αυτό το βλέμμα,
και όσα λόγια δεν μου λες,
μα θεσ' να 'μαι με σένα, ένα.

143 Η βόλτα μου

Πάλι ξεκίνησα να βγω,
να πάω μια βόλτα,
λιγάκι ν' απομακρυνθώ,
να κλείσω πίσω μου την πόρτα.

Λίγο να κάτσω να σκεφτώ,
γιατί καλό μου κάνει.
Πού έφτασα και πού τραβώ ?
Και βγήκα στο σεργιάνι.

Να ψάξω, ένα διάλογο να βρω,
τον εαυτό μου να ρωτήσω,
για να του πω διάφορα,
που δεν γυρίζουν πίσω.

Και έτσι ο χρόνος μου αυτός,
λιγάκι να κυλήσει,
ωφέλιμα και ευχάριστα,
γιατί αυτό μου λείπει.

Έτσι λοιπόν και σήμερα,
πήγα την ίδια βόλτα,
ίδιος όμως δεν γύρισα,
μου άλλαξα τα φώτα.

144 Γυμνή

Σαν τον αετό που τον κοιτούν
και τον θαυμάζουν όλοι,
όπως πετά στον ουρανό,
με τα φτερά απλωμένα.

Είναι αυτή η περπατησιά,
και το τουπέ που έχεις,
σε κάθε βήμα που πατάς,
δεν περπατάς, μα φεύγεις.

Έχεις τη μύτη σου ψηλά,
με δυσκολία χαιρετάς,
γύρω με άνεση κοιτάς,
και πρόβλημα κανένα.

Συγχαρητήρια λοιπόν.
Ωραίο το θέατρο που παίζεις,
μέσα στα φώτα της σκηνής
χωρίς καρδιά, χωρίς ψυχή.

Όταν θα βγεις απ' τη σκηνή
και σβήσουνε τα φώτα,
θα καταλάβεις στη στιγμή,
γιατί σε αποκαλούν γυμνή.

145 Το λάθος του πατέρα

Από τις έξι το πρωί,
στις έντεκα το βράδυ,
παλεύει με τα βάσανα,
τη μέρα για να βγάλει.

Για να έχουν τα παιδάκια του,
δώρα πολλά να παίζουν,
να μην τους λείπει τίποτα,
πολλά αγαθά να έχουν.

Έτσι και σήμερα ο φτωχός,
δουλεύει ως το βράδυ πάλι,
μα όπως στο σπίτι του γυρνά,
ξάφνου ξυπνούν τα δυο παιδιά,

και με καημό του λένε :
Μπαμπά, δεν μας λείπει τίποτα.
Το μόνο μας παράπονο είναι
που λείπεις εσύ, και κλαίνε.

146 Ευτυχία

Ξύπνησα πάλι σήμερα,
από έναν ωραίο ύπνο.
Και είδα τον ήλιο τον λαμπρό,
ψηλά εκεί να στέκει.

Έφαγα ωραίο πρωινό,
γεύτηκα όλες τις γεύσεις.
Και πήρα τα πόδια μου τα δυο,
και πήγα μια βόλτα.

Και όταν στο σπίτι γύρισα,
πήρα τα δυο μου χέρια,
και έκανα μια αγκαλιά,
της κόρης μου τα δυο παιδιά.

Και άκουσα με τα αυτιά μου,
το σ' αγαπώ παππούλη μου,
και δάκρυσαν τα μάτια μου,
απ' την πολλή χαρά μου.

Τι άλλο να θέλω, σκέφτηκα,
για νά 'μαι ευτυχισμένος.
Ένα ευχαριστώ θεούλη μου,
να είσαι πάντα ευλογημένος.

147 Η σιωπή και το χαμόγελο

Προβλήματα ανταμώνουμε,
στο διάβα της ζωής μας.
Πολλά από αυτά μας προσπερνούν,
κάποια δεν τα μπορούμε.

Πολλά με ένα χαμόγελο
τα λύνουμε και πάμε.
Άλλα όμως καταφέρνουμε,
με τη σιωπή, να τα 'αποφεύγουμε.

Ποιο είναι το συμπέρασμα λοιπόν ?
Η σιωπή μας και το χαμόγελο μας.
Είναι οι μαγικές οι λύσεις μας,
το πάλλκο στις αισθήσεις μας.

Πάντα το χαμόγελο επιτρέπει,
στην ψυχή μας να αναπνέει.
Και πάντα η σιωπή απαγορεύει
στο θυμό μας να θεριεύει.

148 Οι πληγές μου

Οι πληγές μου είναι παράσημα,
βαθιά μεσ' την ψυχή μου.
Στο πέτο μου δεν φαίνονται,
δεν είναι γνωστές σε όλους.

Μόνο σ' αυτούς που γνώρισα,
και με έμαθαν και 'κείνοι.
Είναι πληγές πολλές, βαριές,
δεν είναι όλες ίδιες.

Αυτές με 'κάναν δυνατό,
δίχως καμία πίκρα,
και ας έγειρε η πλάτη μου,
και ας μην είναι ίσια.

149 Φινάλε της καρδιάς μου

Πως να μετρήσω της καρδιάς,
τους χτύπους μου για σένα.

Πως να μετρήσω τα φιλιά,
που έδινες σε μένα.

Αφού έχασα όλο το μυαλό,
στο πρώτο σ' αγαπώ σου.
Και βρέθηκα στο πέλαγος,
με σένα στο πλευρό μου.

Φινάλε της καρδιάς μου κι έρωτά μου,
για μένανε τα πάντα ήσουν εσύ.
Και αν έριξες φαρμάκι στα όνειρά μου,
εγώ θα σε λατρεύω μια ζωή.

Πως να μετρήσω των ματιών,
τα δάκρυα που χύνω.
Πως να μετρήσω τις πληγές,
που μ' άφησες και σβήνω.

Αφού φουντώνει ο πόνος μου,
και ο αναστεναγμός μου,
δεν βρίσκει χώρο μεσ' τη γη ,
κι εγώ παλεύω μοναχός μου.

Φινάλε της καρδιάς μου κι έρωτά μου,
για μένανε τα πάντα ήσουν εσύ.
Και αν έριξες φαρμάκι στα όνειρά μου,
εγώ θα σε λατρεύω μια ζωή.

150 Το γυναικείο κορμί

Όταν ο Κύριος έπλασε,
στον κόσμο τη γυναίκα,
θα ήτανε χαρούμενος,
θα είχε πολλά κέφια.

Αφού έφτιαξε ένα κορμί,
του έδωσε την ευχή Του.
Το πήρε και το έβαλε,
στολίδι στην αυλή Του.

Τι αρμονία είναι αυτή.
Τι χάσμα οφθαλμών μου.
Τι αγαλλίαση του νου.
Ξεφεύγει ο λογισμός μου.

Αν δεν είναι παράδεισος αυτός.
Τότε ποιος νά ' ναι τάχα ?
Αφού όλο το σύμπαν συναινεί,
το γυναικείο το κορμί,

τον κόσμο να ομορφαίνει,
να του ζαλίζει το μυαλό,
και όλο αυτό το σκηνικό,
στον ουρανό να στέλνει.

Όταν γλυκά χαμογελά,
να το αγγίζεις θέλεις,
να το χαϊδέψεις απαλά,

μην σπάσει και υποφέρεις.

Και όταν στα μάτια σε καρφώσει,
με λάγνο βλέμμα στη ματιά,
σου 'ρχεται αμέσως πεθυμιά,
στην αγκαλιά σου να το χώσεις.

Να σβήσει η λαχτάρα μονομιάς,
που στη καρδιά σου νιώθεις.
Θέλεις μαχαίρι στη λαβωματιά,
να βάλεις, να τελειώσεις.